

válečných poškozců, nerozhoduje doba, kdy žádost o přiznání požitků válečných poškozců byla podána, nýbrž rozhodnou jest okolnost, jaké postavení zaujímal žadatel v době, kdy jeho nárok byl dán. — Jest ovšem pravda, že nárok na požitky válečných poškozců, jak nss v nálezu z 6. února 1930 č. 1870/1930 — jehož se i stížnost dovolává — vyslovil, vzniká teprve tehdy, když nastaly veškeré zákonné podmínky potřebné pro jeho existenci, leč za takovou událost, která zakládá nárok na důchod válečných poškozců, nelze pokládati skutečnost, že vojenský gážista přestal býti vojenským gážistou a stal se osobou náležející k mužstvu teprve po tom, kdy došlo u něho k válečnému poškození. Skutečností nárok zakládající je podle zákona poranění nebo choroba vzniklá, pokud se týče zhoršená, následkem vojenské služby. Zákon č. 142/1920 Sb. k té skutečnosti, že vojenský gážista přestal býti gážistou, nepojí žádných právních důsledků.

Názor tento je potvrzován i výkladem zákona č. 154/1923 Sb., který v § 33 odst. 2 stanoví, že vojenští gážisté, jimž byla vojenská hodnost odňata, nemají nároku na zaopatřovací požitky, a přiznává jim nárok takový v případě odst. 1 c) jen tehdy, jestliže v době odnětí vojenské hodnosti již byli poživateli vojenských zaopatřovacích požitků. Zákon tento také neodkazuje vojenské gážisty, kteří byli vojenské hodnosti zbaveni, na invalidní zaopatření podle zákona č. 142/1920 Sb., čehož by pro založení nároku bylo nezbytně zapotřebí.

Rovněž ze zákona č. 76/1922 Sb. nelze dovoditi, že by vojenští gážisté, jimž vojenská hodnost byla odňata řízením správním, mohli uplatňovati nárok na invalidní zaopatření podle zákona č. 142/1920 Sb., neboť ani tento zákon žádného takového ustanovení neobsahuje, ani odnětí vojenské hodnosti řízením správním neupravuje (stalo se tak teprve cit. zákonem č. 154/1923 Sb.). Případy pak, ve kterých zákon č. 76/1922 Sb. odkazuje na invalidní zaopatření podle zákona č. 142/1920 Sb., mají za podklad jinou skutkovou podstatu (na př. § 101 odst. 3, § 103 odst. 1 a 2, § 106 odst. 2, § 108).

Z toho plyne, že žal. úřad neporušil zákon, když vyslovil, že se zákon č. 142/1920 Sb. na st-l nevztahuje. Pak ovšem je zcela nerozhodno, zda st-l, pozbyv vojenské hodnosti, se stal vojínem či vojínem v záloze, a není ani vadou řízení, že úřad okolnost tuto nezjišťoval.

Č. 13.042.

Dávka za úřední úkony. — Řízení správní. — Řízení před nss: Z výměru politického úřadu I. stolice, kterým byla předepsána dávka za úřední úkony ve věcech správních větší než 200 Kč, lze se odvolati k zem. úřadu, i když jde o dávku, která se vyměřuje podle pevné sazby.

(Nález z 5. listopadu 1937 č. 1989/35-5.)

Věc: Spolek »Armáda Spásy« v Praze (adv. Dr. Karel Setunský z Prahy) proti rozh. magistrátu hlav. města Prahy z 22. ledna 1935 o dávce za úřední úkony.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Výměrem z 12. června 1933 udělil magistrát hlav města Prahy spolku »Armáda Spásy« v Praze koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě čp. 286-I. v Praze. Když tento výměr po rozhodnutí zemského úřadu v Praze o rekursu živnostenského společenstva vešel v moc práva, předepsal magistrát hlav. města Prahy výměrem z 27. srpna 1934 spolku »Armáda Spásy« v Praze podle zákona č. 53/1925 Sb. a pol. č. 5 lit. r) a pol. č. 17 sazby C vlád. nař. č. 191/1932 Sb. za udělení hostinské koncese a za schválení místnosti k provozu této živnosti dávky za úřední úkony v částkách 2.500 Kč a 300 Kč, dohromady 2.800 Kč. Při tom podotkl magistrát hlav. města Prahy, že proti předpisu dávek možno se odvolati do 30 dnů po doručení výměru u magistrátu hlav. města Prahy. Spolek »Armáda Spásy« v Praze, jemuž dávky byly předepsány, podal proti předpisu dávek těch stížnost.

Zem. úřad v Praze výměrem ze 7. prosince 1934 vyrozuměl stěžující si spolek, že u příležitosti jím podaného odvolání zrušuje nař. výměr magistrátu z moci úřední pro nesprávné poučení o opravných prostředcích a zároveň činí opatření, aby byl vydán nový a nezávadný platební rozkaz.

Poté vydal magistrát hlav. města Prahy platební výměr z 22. ledna 1935, jímž opětně vyměřil stěžujícímu si spolku dávky za úřední úkony v celkové částce 2.800 Kč, při tom ale poučil stranu v tom směru, že, ježto jde o dávku stanovenou pevnou sazbou, nelze se z rozhodnutí toho odvolati.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí vytýká jediné, že rozhodnutí to je nezákonné, poněvadž obsahuje poučení, že z něho nelze se dále odvolati, ačkoli ve skutečnosti ani zákon č. 53/1925 Sb. o dávkách za úřední úkony ve věcech správních, ani prováděcí nař. č. 191/1932 Sb. další opravný prostředek nevyklučují a nevyklučuje jej ani zákon z 19. března 1876 č. 28 ř. z., jehož vzhledem k předpisu § 8 zákona č. 53/1925 Sb. obdobně je použití i v řízení rekursním o dávkách za úřední úkony. — Nss musil dáti stížnosti za pravdu.

Podle § 9 zákona č. 65/1933 Sb. platí pro řízení o dávkách za úřední úkony ve věcech správních, jež konají úřady uvedené v § 1 odst. 1 vlád. nař. č. 8/1928 Sb., k nimž patří i magistrát hlav. města Prahy, ustanovení zákona o organizaci politické správy č. 125/1927 Sb. a ustanovení na jeho základě vydaná. Platí tedy i ustanovení čl. 8 odst. 1 cit. org. zákona, jenž stanoví, že, pokud opravný prostředek není vyloučen, lze se odvolati z rozhodnutí okr. úřadu k úřadu zem. Instanční omezení, normované v odst. 3 tohoto zák. ustanovení v daném případě v úvahu nepřichází, neboť šlo o dávky přesahující 200 Kč. Je tedy zkoumati, zda proti předpisu dávek za úřední úkony je tehdy, když dávka vyměřuje se podle pevné sazby, jak tomu bylo v daném případě, opravný prostředek vyloučen. Nss neshledal, že by tomu tak bylo.

Zákon o dávkách za úřední úkony ve věcech správních č. 53/1925 Sb. ustanovuje v § 7, že o stížnostech proti rozhodnutí týkajícímu se uvedených dávek rozhoduje s konečnou platností instance nadřízená úřadu, který dávku vyměřil. Rovněž vlád. nař. č. 191/1932 Sb., vydané

k provádění svrchu cit. zákona, stanoví v čl. X., že stížnosti proti vyměření dávky lze podat u úřadu, který vydal výměr nebo rozhodnutí o dávce, a že, vyměří-li dávku ústřední úřad, možno podat proti dávce rozklad u vyměřovacího úřadu.

Z ustanovení těchto plyne, že opravný prostředek proti výměru magistrátu hlav. města Prahy dávku za úřední úkony předpisujícím není opravný prostředek vyloučen, a že tedy výměr ten podléhá přezkoumání v další cestě instanční. Opak nelze dovoditi z předpisu § 5 zákona č. 53/1925 Sb., podle něhož dávky stanovené pevnou sazbou se zpravidla písemně nevyměřují, úřad však je povinen vydati písemný výměr, žádá-li za to strana, neboť z uvedeného předpisu plyne pouze tolik, že je dáno do vůle strany, zda chce si vymoci o dávce písemný výměr, který arci pak podléhá dalšímu opravnému prostředku. Naprosto však nelze z předpisu toho dovozovati, že by strana neměla obrany proti písemnému výměru, jímž vyměřuje se dávka na základě nějaké pevné sazby. Poučil-li proto magistrát hlav. města Prahy v nař. rozhodnutí st-le, že proti výměru, jímž dávku na základě pevně stanovených sazeb předepsal, není dalšího odvolání, je toto jeho poučení právně mylné a tudíž vadné, neboť ve skutečnosti byl proti výměru tomu přípustný další opravný prostředek po rozumu § 7 svrchu cit. zákona č. 53/1925 Sb.

Ježto podle toho, co bylo řečeno, nebyl nař. rozhodnutím magistrátu vyčerpán pořad instanční, byla by vlastně stížnost do tohoto rozhodnutí nepřípustná podle § 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb. Nss však nemohl pustiti se zřetele, že nař. rozhodnutí vůči straně presentuje se jako rozhodnutí konečné a že tato, domnívající se, že následkem nesprávného poučení o opravných prostředcích byla jí uzavřena cesta k odvolání na nadřízenou instanci, dovolává se přímo pomoci nss. Odmítnutím stížnosti jako nepřípustné utrpěla by však strana újmu, před kterou nss musí ji chrániti, neboť nesprávné poučení o opravném prostředku nesmí podle § 71 správ. řádu č. 8/1928 Sb. býti straně na újmu. Musil tedy nss nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. k tomu cíli, aby straně mohlo býti vydáno nové rozhodnutí, opatřené správným poučením o opravném prostředku.

Č. 13.043.

Známkové právo. — Řízení správní: * Min. obchodu není povinno, zkoumajíc formální náležitosti žaloby podle § 3 znám. novely, konati z úřední povinnosti šetření o tom, zda osoba žalobu tu podávající, resp. fysická osoba, podepsavší za žalující právnickou osobu plnou moc pro advokáta, v době podání této žaloby ještě existovala.

(Nález z 5. listopadu 1937 č. 15.111/37.)

Věc: Firma Bratři S., továrna na mýdlo v Brně, proti rozh. min. obchodu z 20. září 1934 a z 20. října 1934 o ochranných známkách a útratách známkového sporu.

Výrok: Stížnost se zamítá.